

Scurt studiu despre venirea Domnului (2)

Națiunile și Biserica

1 Prezentare profetică generală (continuare)

1.2 Națiunile

După ce oamenii au fost împrăștiați la Turnul Babel, ei trec în planul secund al evenimentelor ca întreg. Acest fapt este determinat mai mult prin chemarea lui Avraam și de formarea poporului lui Dumnezeu, Israel.

Dar când Israel este dus în captivitate, după ce L-a părăsit pe DOMNUL, Dumnezeu plasează din nou națiunile în prim-plan în ceea ce privește guvernarea pământului. „Timpul națiunilor” începe cu captivitatea lui Israel (Daniel 1.1,2; 606 î.Hr.) și se întinde până la eliberarea completă a Ierusalimului prin venirea Domnului în glorie.

Visul lui Nebucadnețar (Daniel 2) este interpretat de Daniel, iar viziunile sale de el însuși (Daniel 7; 8). Acestea arată că domnia va fi dată succesiv la patru „împărății”:

- Babilonul: capul de aur (Daniel 2.32,38), leul (Daniel 7.4)
- Mezii și perși: pieptul statuii (Daniel 2.32,39), ursul (Daniel 7.5), care va fi cucerit de
- Grecia lui Alexandru cel Mare: pânțele, pânțele de aramă (Daniel 2.32,39), leoparul (Daniel 7.6), care la rândul ei cade sub loviturile Romei
- Roma: coapsele și picioarele statuii (Daniel 2.33,40,43), fiara, teribilă și înfricoșătoare (Daniel 7.7,8,19-25)

Atât în visul statuii, cât și în viziunea fiarelor și în viziunile următoare, aceste împărății pământești sunt în cele din urmă desființate; în viziunea lui Nebucadnețar de „piatra” care „s-a desprins, fără mâini”, (Daniel 2.34,35,45), „împărăția” Fiului Omului, care „nu va fi nimicită niciodată” (Daniel 7.14).

În viziunea sa despre cea de-a patra fiară, Daniel explică faptul că un „corn mic” s-a ridicat în centrul celor zece coarne (Daniel 7.8,20,21,24,25). Acesta este înzestrat cu mare putere, vorbește lucruri mari împotriva Celui Preaînalt și îi persecută pe sfinți. El reprezintă aceeași persoană pe care o găsim în Apocalipsa 13.1-9 și din nou în Apocalipsa 17.

Fără a intra în detalii, vedem: Daniel, privind lucrurile dintr-o perspectivă îndepărtată, îl vede pe viitorul conducător al Imperiului Roman ca apărând fără un interval de timp. El ignoră complet timpul Bisericii, care este o realitate pentru Ioan în Apocalipsa. Acesta este motivul pentru care Ioan ne vorbește despre dispariția temporară a Imperiului Roman: fiara „era și nu este și urmează să se ridice din Adânc” (Apocalipsa 17.8). Această dispariție a Imperiului Roman corespunde mai mult sau mai puțin perioadei dintre săptămâna a 69-a și a 70-a din Daniel 9 și timpul Bisericii (deși Imperiul Roman de Vest a continuat să existe pe pământ în primele secole ale istoriei Bisericii - dar principiul rămâne).

Persoana reprezentată de „cornul mic” din Daniel 7, care se regăsește în fiara din Apocalipsa 13.1, este și această căpetenie din Daniel 9, care va încheia un legământ cu „cei mulți” timp de o săptămână și de la care va porni o opresiune universală (Apocalipsa 13.7). Aceasta din urmă se intensifică în a doua jumătate a acestei săptămâni, adică în cei 3½ ani sau 42 de luni sau 1260 de zile ale marelui necaz.

Daniel a văzut sfârșitul celor patru împărății ale națiunilor, care este adus de piatra care „s-a desprins, fără mâini”. Acest fapt trebuie pus în legătură cu instaurarea Împărăției Fiului Omului. Noul Testament ne oferă mai multe detalii despre aceasta, deoarece Cel care va învinge fiara, profetul fals și însoțitorii lor este Mielul (Apocalipsa 17.14). Domnul Isus îl va mistui pe cel fără de lege prin suflarea gurii Sale și-l va desființa prin arătarea venirii Sale (2 Tesaloniceni 2.8).

Rebeliunea națiunilor împotriva lui Dumnezeu va atinge punctul culminant la sfârșitul timpurilor. Atunci istoria lor se va încheia cu apariția glorioasă a Domnului Isus și cu instaurarea Împărăției Sale de pace și dreptate, ca o binecuvântare pentru întregul pământ: „Va veni dorința tuturor națiunilor” (Hagai 2.7).

1.3 Biserica

Ca răspuns la afirmația lui Petru: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu”, Domnul Isus declară aici pe pământ: „Eu voi zidi Biserica Mea” (Matei 16.18). Așadar, în acest moment, acest fapt era încă un lucru viitor.

În 1 Corinteni 12.13 vedem că, prin botezul cu Duhul Sfânt, toți credincioșii au fost constituiți într-un singur trup. Acest botez al Duhului Sfânt a avut loc în ziua Cincizecimii (Faptele apostolilor 2) și, de atunci, cei care cred în Domnul Isus au fost pecetluiți cu Duhul Sfânt (Efeseni 1.13) și au devenit părtași la acest botez care a format Adunarea (Biserica) - ei sunt astfel mădulare ale trupului lui Hristos. Nu mai este vorba de iudei, pe de o parte, și de națiuni, pe de altă parte, ci de „un singur om nou” (Efeseni 2.15). Ea este formată atât din iudeii care au fost conduși la credința creștină, cât și din cei răscumpărați dintre națiuni (Faptele apostolilor 15.14).

Biserica sau Adunarea a început în ziua Cincizecimii. Ea este formată din iudei și popoare păgâne, toți uniți „într-un singur trup” pentru Dumnezeu „prin cruce”. Adunarea devine astfel „o locuință a lui Dumnezeu în Duh” (Efeseni 2.15-22). Prin urmare, numai credincioșii născuți din nou, care posedă Duhul Sfânt, fac parte din Adunarea lui Dumnezeu. De asemenea, toți credincioșii, fără excepție, care au devenit copii ai lui Dumnezeu prin credință și au primit Duhul Sfânt, aparțin acestei Adunări (Faptele apostolilor 15.8,9). Dacă, urmare a comportamentului sau a greșelilor profunde ale unei persoane, trebuie luate măsuri disciplinare cu unul sau altul și acest fapt constituie pentru o vreme un obstacol în calea mărturisirii comune a unității trupului lui Hristos la Masa Domnului - sau dacă alții se țin departe de aceasta - rămâne totuși valabil faptul că ei rămân mădulare ale trupului Său și aparțin Adunării lui Dumnezeu pentru totdeauna. O astfel de apartenență nu depinde, de fapt, de modul de viață, ci de lucrarea lui Hristos și de credința în El. Cu toate acestea, câtă pierdere și suferință și mai ales dezonorare a Numelui Domnului dacă mărturia practică nu corespunde poziției pe care El a dobândit-o pentru noi!

„Taina” bisericii nu a fost revelată în Vechiul Testament (Efeseni 3.3-6). La acea vreme, Dumnezeu era preocupat doar de un popor anume, separat de ceilalți: Israel. Acum, Dumnezeu scoate suflete din lume, ici și colo, din toate mediile, pe care le unește prin Duhul Său între ele și cu Domnul Isus glorificat. Biserica este așadar plasată în afara lumii prin propria sa natură, separată de ea. Țelul ei nu este pe pământ, ci în cer. Acolo trebuie să ne avem comoara (Matei 6.20); acolo trebuie să fie scrise numele noastre (Luca 10.20); gândurile și afecțiunile noastre trebuie să se îndrepte în sus, unde este Hristos; acolo este cetățenia noastră (Filipeni 3.20). Să fim cu Domnul Isus, să privim gloria Sa (Ioan 17.24), să fim ca El (1 Ioan 3.2), aceasta este speranța noastră.

Credincioșii din Tesalonic „s-au întors de la idoli la Dumnezeu” pentru a-L sluji pe pământ și pentru a-L aștepta pe Fiul Său Isus din cer (1 Tesaloniceni 1.9,10). Prin urmare, un creștin nu este o persoană căreia îi este interzis să facă un lucru sau altul, să meargă într-un loc sau altul, să

ia parte la o manifestație sau alta. Mai degrabă, el este o persoană a cărei lume s-a schimbat, ale cărei sentimente și dorințe merg într-o direcție diferită de cele ale semenilor săi necredincioși.

Istoria Bisericii de pe pământ se va încheia pentru cei răscumpărați odată cu venirea Domnului, când El îi va răpi pe ai Săi la Sine (1 Tesaloniceni 4.15-18). Biserica, care într-adevăr se numește creștină, dar din care adevărații credincioși vor fi scoși la răpire, va continua să existe pentru încă câțiva ani, așa cum se poate vedea în Apocalipsa 17, sub forma marii prostituate. În cele din urmă, ea va fi nimicită de fiara însăși (Apocalipsa 17.16,17).

La începutul Apocalipsei (Apocalipsa 2 și 3), scrisorile deschise adresate celor șapte adunări oferă o schiță a istoriei Bisericii în această lume. Ultimele patru arată că starea de lucruri descrisă în ele va continua până la venirea Domnului. O promisiune specială este făcută Filadelfiei (Apocalipsa 3.10): „Te voi păzi de ceasul încercării, care va veni peste tot pământul locuit”. Textul spune într-adevăr: te voi păzi *de* ceasul încercării - și nu: *în timpul* ceasului încercării. În afară de aceasta, vedem că a treia parte a Apocalipsei („ce va fi după acestea”, adică judecățile) începe în Apocalipsa 4, după ce istoria „ceea ce este” (Biserica pe pământ) s-a încheiat.

Biserica, conform promisiunii din 1 Tesaloniceni 1.10, așteaptă pe Mire, nu ziua mâniai. Vom vedea că Domnul va fi însoțit de toți sfinții la venirea Sa în glorie; rezultă că ei au fost răpiți la El înainte de această venire.

În perioada de timp corespunzătoare ultimei săptămâni din Daniel, va fi vestită Evanghelia Împărăției; aceasta nu va mai fi Evanghelia harului, așa cum o cunoaștem astăzi.

Prin urmare, Biserica nu va mai putea fi pe pământ atunci când va fi vestită Evanghelia Împărăției, deoarece rezultatul credinței în Evanghelia harului actuală este tocmai acela de a face dintr-un credincios un mădular al trupului lui Hristos, nu de a-i da o parte în Împărăția pământească!

Dar dacă, pe baza acestor pasaje și a altora, am vrea să credem că răpirea Bisericii va avea loc înainte de necazul cel mare, chiar înainte de perioada de judecată corespunzătoare ultimei săptămâni din Daniel, atunci aceasta nu înseamnă că creștinii nu sunt chemați să sufere pe pământ până la venirea Domnului! Mulți creștini au suferit de-a lungul timpului, fie în persecuții îndreptate în mod specific împotriva lor, fie chiar ca parte a celor care au suferit deja destule judecăți teribile care s-au revărsat asupra atâtor țări. 1 Petru 4.17 afirmă acest lucru: „Este timpul ca judecata să înceapă de la casa lui Dumnezeu; iar dacă începe întâi de la noi, care va fi sfârșitul acelor care nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu?” Deci judecățile care sunt exercitate în timp ce Biserica se află pe pământ au loc într-un moment în care harul este încă pe deplin vestit, în timp ce judecățile din perioada ultimei jumătăți a săptămânilor lui Daniel au un caracter sever, deși tocmai în acest moment o mulțime de suflete sunt salvate pentru Împărăție (Apocalipsa 7.9,14).

Această privire de ansamblu a istoriei lui Israel, a națiunilor și a Bisericii pe pământ, fiecare încheindu-se cu venirea Domnului, ne învață puțin să vedem lucrurile de sus, așa cum le vede Dumnezeu. Trebuie să ieșim din sfera noastră mică și limitată și din egocentrismul nostru pentru a vedea lucrurile din Scriptură din perspectiva lui Dumnezeu. Atunci înțelegem mai bine micimea noastră și măreția infinită a Persoanei lui Hristos.